

Deniz,
altı yaşındadır
bir dağ köyünden tanışırız
saçı sarı
kaşığı sarı
yüzü sarı
diş fırçasıyla tanışmamış dişleri
çürük karası
yine de objektifime poz verirken
ağız dolusu güler hiç çekinmeden
deniz'in canı çikolata çekmez
şekerde...

Bilir çünkü sadece
canı istiyor diye yiyemeyeceğini
deniz'in canı erik çeker
yemyeşil cevizlerin
dallarında

olgunlaşmalarını
sabırsızca bekler
birde pazarları
Hüseyin amcanın kamyonetiyle
gelen karpuzları konuşuruz.
En büyük sırrını verir
fısıldayarak
"en tatlı erikler Huriye teyzenin
bahçesinde"

Sonra hayal kurarız birlikte
erimiş çikolatayla dolu bir havuz
bir ucunda ben
diğer ucunda deniz
ağzımız açık

yüzelim
deriz...
Güleriz.
Sonra derim:

"sen istediğin kadar

çikolata yiyebileceğin diye
dünyanın her yerinde
(senin tanımadığın ve seni
tanımayan)
savaşıyor dünya kadar insan"
Altı yıllık bilinciyle kavrayamaz
sadece güler
Ama içten güler
başını aşağı umutla
yikanmış...
Köyünün çitleriyle sınırlı dünyasını
her gün yeniden keşfeder
En sevdiği oyuncak (tek oyuncak)
kamaştan arabasıyla seyrederim
gördüğüm deniz değil
umuttur
gördüğüm dirençtir

"büyü" derim "büyü Deniz"
"adını bilmediklerin
doyasıya çikolata yiyebilirsiniz
diye
büyü de katıl savaşınların
arasına"
Deniz
güler...

Yeni Dünya Gençliği Okuru / Zeynep

Yeni Dünya Gençliği

aylık gençlik dergisi

Yeni Dünya Gençliği

SAYI

05

03
08
10

Geçmişten Bugüne
Türkiye Devrimci
Gençlik Hareketi - 5
Burjuvazinin futbol
oyunları
"Genç İşçilersiz" Dünya
Genç İşçi Buluşması

13
12
20
22

"ÖSS Duvarını Yıkalım!"
mitingi yapıldı
Dersimiz GENÇ SEN
Nasıl bir üniversite de
yaşıyoruz?
Sınıf nedir?

BULUŞUYORUZ

BEŞ KITA...
YİRMİ ÜLKE...
BİR DÜNYA!

DÜNYA
GENÇ
İŞÇİ
BULUŞMASI
7 - 15 HAZİRAN
GÖNEN / TÜRKİYE

Çıkarken

Merhaba değerli okuyucu...

Son günler de yaşanan çalkantılar arasına yeni yeni eklenmeye çalışılan iktidar dalaşının yarattığı istikrarsızlık toplumun hemen bütün kesimini ilgilendirir duruma kadar geldi. Asker, siyasetçi ve işverenler üçgenin de misket taşı gibi yuvarlanılmaya çalışan işçi ve emekçiler ise alt edilmez krizlerle ve zamlarla boğuşur oldu. Sermayenin iktidar hırsının bir göstergesi olan son dönem yaşadıklarımız işçi ve emekçilere ağır faturalar ödetmektedir.

Temel ihtiyaç maddelerinin hemen hemen hiç bir işçi evine giremez olduğu bu kriz dönemi kuşkusuz kapitalizmin bir ürünü olarak ortada duruyor. Tüm bu olumsuzluklar özellikle de genç işçilerin üzerinde giderek ağırlaşan bir yük olmakta.

Bütün bu gelişmelerin merkezine oturan diğer önemli bir konu ise, başta hükümet olmak üzere burjuvazinin liberal kanadının başlattığı devlet içi operasyonlar da devletin bu güne kadar nasıl şekillendiğinin açık göstergesi oldu. Devlet-çeteler işbirliğinin bu kadar açık ortaya çıkartılması kapitalist devlet işleyişinde şaşırtıcı olmasa gerek. Fakat sanılmasın ki bu operasyonlar devleti bütün kirlerinden arındıracak. Daha baştan iktidar koltuğuna çöreklenen AKP ve onun liberal uzantılarının hızla devlet içinde kadrolaşması ve bu iktidar dalaşında kendi payına düşen büyük lokmayı almasından öte bir şey değildir. İşçi ve emekçilerin ve özellikle genç işçilerin geleceklerini karartan bu gidişata sessiz kalmamaları, ciddi bir tavır takınmaları gerekmektedir. Bilinmelidir ki bu yapılanlar bizim çıkarlarımıza değil, egemenlerin kendi çıkarları için aralarında yürüttükleri deve güreşinden başka bir şey değildir.

Gelecek sayıda buluşmak ümidiyle dostça selamlar...

4 Temmuz 2008

yeni dünya
gençliği

Oku, Okut, Dağıtımını yap

ydg.ydicagri.org

mail: ydg@ydicagri.org

ÇAĞRI Basım Yayın Ltd. Şti. Adına Sahibi: Aziz Özer
Sorumlu Yazışları Müdürü: İlyas Emir
Yönetim Yeri ve Adresi:
Hüseyinağa Mah. Balo Sok. No: 29/5 Beyoğlu İST.
Tel:/Faks: 0212 620 67 57
Özel Sayı 174; Temmuz 2008
Fiyatı 0,10 Ytl (KDV Dahil)
Baskı Uğur Matbaacılık (0212-501 81 09)
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
6. Kat A Blok 4NA 8-10-11-23 Topkapı/İST.

Geçmişten Bugüne 5 Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi

Türkiye devrimci gençlik hareketinin ilk 80 yıllık değerlendirmesini yapacak olursak onun en devrimci, militan, karşı durulmaz görüntüsüne 70 ve 80 yılları arasında rastlarız. Reformist çevrelerin ve dünyada hızla yaygınlaşan revizyonizmin başını çekenlerin gençlik üzerindeki oyunlarının boşa çıktığı ve gençliğin bu dönemde sistemin bütün ideolojik türevlerinden devrimci bir kopuşunun gerçekleştiği dönem olarak tarihteki yerini aldı. Kuşkusuz bu niteliği onun ilericiliğinden kaynaklanıyordu. İşçi hareketlenmeleriyle doğru orantılı olarak yükselen gençlik hareketi gelişmekte olan kapitalizmin bağrında derin yaralar açmıştı. NATO ve Bürüksel güdümlü kontrgerilla çetelerinin çabası da boşa çıkmış, ülke ekonomisindeki ve siyasetteki bunalım tekrardan toparlanmayacak derecede krizler yaşıyordu. 70'li yılların bu son çeyreğinde bütün fonksiyonunu yitiren hükümet güçleri tek çare olarak sistemli bir sömürü politikası üretmekten başka bir çare bulamıyordu. Dünyada ve özellikle yakın ülkeler olan İran, Afganistan, Filistin'de yaşanan hareketlenmeler emperyalistleri rahatsız ediyor ve böylesi bir durumda emperyalistlerin yeni politikaları için Türkiye önemli bir rolü üstleniyordu. Fakat bu yoğun bunalım dönemi emperyalizmin başını çeken büyük güçlerin de işini zora sokuyordu. İlk çare olarak 24 Ocak karar-

ları olarak da bilinen ve 1980'de yürürlüğe giren bu yeni ekonomi politikası oturtulmaya çalışıldı. Bu yeni sömürme politikası devrimci hareketlenmelerin bu hız kazanan evresinde çokta etkili olamadı. Daha baştan bu boşa çırpınışları gören başka bir yapılanma daha vardı ki yakın zaman içinde ülkeyi büyük bir karanlığa sürükleyecek hesaplar yapıyordu.

24 Ocakta alınan kararlar yeterli etkisini gösterememişti. Toplum üzerindeki katliamlarında ardı arkası kesilmiyordu. 1977 1 Mayıs katliamı ve sonrasında yaşanan Maraş ve ardından Çorum katliamıyla devam eden yok etme politikaları hafızalardan silinmeyecek katliamlar olmuştu. Özellikle kontrgerillanın doğrudan gücü haline gelen MHP bu amaç için etkili bir biçimde kullanılıyordu. Tepe de gelişmekte olan askeri örgütlenmelerin göz ardı edilmesi ve faşizmle mücadelenin salt MHP ve diğer uzantılarıyla sınırlandırılması devrimci mücadele yürütenlerin en önemli eksikliği olarak ortaya çıkmıştı. Her ne kadar devrimci hareket içerisinde hızlı bir ilerleme söz konusu olsa da ciddi bir örgütlenme zaafı da içinde yaşıyordu. Bu zaafı kendini en açık biçimde 12 Eylül sonrasında gösterecekti.

Hükümetteki siyasi bunalım ve ekonomik kriz halkı canından bezdirmişti. Ordu kanadından gizli ve açık biçimde gelen bütün uyarılara rağmen krizin önu

engellenemiyordu. Hükümet bir Cumhurbaşkanı dahi seçmekten aciz kalmıştı ve devrim mücadele yürütenler için kaçınılmaz görünüyordu.

Devrim sinyallerinin bu ilk çanlarının çalındığı süreçte ordu içinde de gözle çok açık görünen karşı devrim örgütlenmeleri bütün hazırlıklarını tamamlamış ve düğmeye ne zaman basacağını işaretini bekliyordu. 12 Eylül Cuma günü saatler sabaha doğru gelindiğinde askeri kuvvetler devleti yeniden yapılandırmak ve yönetmek için tank ve tüfekleriyle harekete geçti.

Sonraki yıllarda adından çokça söz edilecek olan cuntanın şefi Kenan Evren Türkiye Radyolarından halka şöyle sesleniyordu:

“Yüce Türk Milleti;

Büyük Atatürk’ün bize emanet ettiği ülkesi ve milletiyle bu bütün olan, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, son yıllarda, izlediğiniz gibi dış ve iç düşmanların tahriki ile, varlığına, rejimine ve bağımsızlığına yönelik fikri ve fiziki haince saldırılar içindedir.

Devlet, başlıca organlarıyla işlemez duruma getirilmiş, anayasal kuruluşlar tezat veya suskunluğa bürünmüş, siyasi partiler kısır çekişmeler ve uzlaşmaz tutumlarıyla devleti kurtaracak birlik ve beraberliği sağlayamamışlar ve lüzumlu tedbirleri almamışlardır. Böylece yıkıcı ve bölücü mihraklar faaliyetlerini alabildiğine arttırmışlar ve vatandaşların can ve mal güvenliği tehlikeye düşürülmüştür...”

Yapılan bu açıklamada Türkiye’de tabandan hızla yükselen sınıf hareketi ciddi

bir tehlike olarak görülmüş ve onun önderliğine soyunanlar yıkıcı ve bölücü olarak değerlendirilmişti. Darbenin asıl hedefi var olan bu sınıf hareketini kanlı bir şekilde bastırmak ve her türden devrimci örgütlenmeyi yok etmektir.

Açıklanan 1. bildirinim hemen ardından ise şöyle devam ediyordu:

“Aziz Türk Milleti:

İşte bu ortam içinde Türk Silahlı Kuvvetleri, İç Hizmet Kanununun verdiği Türkiye Cumhuriyeti’ni kollama ve koruma görevini yüce Türk Milleti adına emir ve komuta zinciri içinde ve emirle yerine getirme kararını almış ve ülke yönetimine bütünüyle el koymuştur.”

Ülke yönetimine bütünüyle el konulmuştu. Ardından başlayan tutuklamalar, infazlar ve işkenceler daha önce hiç olmadığı kadar vahşice gerçekleştiriliyordu. Bu vahşetin ne boyutta olduğunu daha sonra yayınlanan tespitlerle belirtildiğinde darbenin ne maksatla yapıldığı netleşiyordu.

Ortaya çıkan tespitler şöyleydi:

“Göz altına alınanlar 650.000

<i>Fişlenenler</i>	1.683.000
<i>Açılan dava sayısı</i>	210.000
<i>Sıkıyönetim mahkemelerinde yargılananlar</i>	230.000
<i>Yargılanan “örgüt üyesi”</i>	98.404
<i>Hüküm giyen “örgüt üyesi”</i>	21.764
<i>Kuşkulu ölüm</i>	144
<i>Açlık grevinde ölenler</i>	14
<i>Kaçarken vurulanlar</i>	16
<i>Çatışmada öldürülenler v.d...</i>	74

Bu tablo 12 eylül darbesinin gerçek yüzünü ortaya koyuyordu.

12 Eylülün hemen ardından getiriler yasalar kazanılmış bütün hakların hemen hepsini neşterle söküp aldı. 1982 anayasasıyla da bunu meşrulaştırarak toplumsal demokrasi için aşılması zor bir engel yarattı. 12 Eylül işçi sınıfı ve ezilen halkların üzerine ölü toprağı gibi serpildi. İş ve

iş veren yasaları yeni baştan uygulamaya geçildi. Çıkarılan bütün yasalar iş verenlerin lehine şekillenmişti.

Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin’in yaptığı açıklamada:

“Bu güne kadar biz ağladık, onlar güldü. Şimdi sıra bizde” diyerek darbenin kimler için ve yapıldığını gösteriyordu.

O güne kadar kazanılmış bütün sendikal ve demokratik haklar bir çırpıda ortadan kaldırıldı. DİSK kapatıldı ve bir çok yöneticisi yargılanmak için alıkonuldu. Sendikal alanda ki boşluğu darbenin sendikal uzantısı olan Türk-İş’e bırakılmıştı.

Üniversite ve yurtlar silah kontrolü altına alınarak öne çıkan devrimci kadrolar tek tek tutuklandı ve birçoğu da kuşkulu bir şekilde öldürüldü. Devrimci saflarda yer almış birçok öğretim görevlisi ve devlet memurlarının görevlerine son verildi ve birçoğu da zorla sürgün edildi.

Devrimcilere yönelik başlatılan süreç avlarının ardı arkası kesilmiyordu. Bütün bunlar yetmediği gibi yeni bir dalgalanmanın önünü kesmek için tutuklanan devrimci önderler tek tek ağır işkencelerden geçirildi. Kimliksizleştirme politikaları ve tehditlerle karşı karşıya bırakıldı.

Ekonomik alanda ise 24 Ocak’ta geçiremedikleri ekonomi politikalarını devralarak uygulamaya sokuldu. Ekonomide alınan bu kararlar sonucunda ilk 8 yıllık dönem içinde işçi ve memurların maaşları sadece sekiz kat artarken, temel ihtiyaç mallarının fiyatları ise tam 25 kat yükseldi. Dış borçlar milli gelirin üçte ikisine ulaşmış, dış ticaret açığı 5 milyar dolara doğru tırmanmıştı. Bütün bu kötüye gi-

dişler kuşkusuz bu şekilde devam edemezdi. Kanla bastırılan sınıf hareketleri silahlı yönetimin yarattığı gerici diktatörlüğe rağmen çekinceli de olsa kaçınılmaz olarak kendini göstermeye başladı. 1984'te 4 işyerinde toplam 561 işçi, 1985'te 22 işyerinde toplam 2410 işçi ve 1986'da 17 işyerinde toplam 1596 işçi greve çıkmaya başladı.

1986 yılının ilk büyük grevi olan Netaş greviyle birlikte işçi sınıfı hareketleri tekrar olgunlaşmaya başladı. (Derby, THY, Şeker Sigorta v.b)

Daha çok Türk-iş patronlarının işbirlikçi politikalarıyla sonuçlanan bu grevler ne şekilde olursa olsun çöken sessizliği gidermek için atılan önemli adımlar olmuştu. Ekonomik taleplerle şekillenen grev ve direnişler baskıcı rejimin yarattığı tahribata da yer yer karşı duruyor ve siyasi taleplerde dile getiriliyordu. Bunun için naylon

bir hükümetin oluşturulmasıyla işe başlayan darbeciler bütün devrimci örgütlerin bertaraf edilmesinin rahatlığıyla dilediği gibi at koşturmaya başlamıştı.

Böylesine bağıra bağıra geliyorum dediği bu yıkım darbesi karşısında devrimci hareketlerin hazırlıksız yakalanması kuşkusuz birçok eksikliği ve zaafı içinde barındırmasından kaynaklanıyordu. Her türlü reformist hareketin kuyruğuna takılarak devrimciliğin yapıldığı bir ortamda faşizm tehlikesinin göz ardı edilmesi ve bununla beraber hafife alınması, devrimci yapılanmalar arasında faşizme karşı ortak cephenin örülmeyişi, içinde yaşanan önderlik sorunuyla birlikte kısır ve dar tartışmaların egemen oluşu ve beklide en önemlisi böylesi bir yıkıma karşı işçi sınıfının ve önderlerinin fabrikalarda barikatlar kurup kavgaya girişmemesi (ki burada devrimci önderlere çok büyük

önem düşmesine rağmen darbeden sonra ilk kaybolanlar arasında onların da olması tam da reformist korkaklara yakışır cinstendir.) bu dönemde ortaya çıkmış büyük ve önemli eksiklerdir.

Gençliğin üzerinde yarattığı tahribatın da adı olan 12 Eylül; gençlik hareketinde sonraki yıllarda yükselişe geçilmiş olursa da o eski militan karakterinde hemen hemen uzaklaşmıştı. Bir dizi militan eylemler ve üniversite işgalleri dışında gerçekleştirilen bütün eylemler demokratik taleplerle sınırlandırılmış pasifist ve anlık unutulmuş eylemler olmuştu. Devrimci gençliğin içine düştüğü bu durum onu tekrardan düzen içine hapsetmiş ve suskun bir nesil yaratılmıştı.

12 Eylül işçi ve emekçilerin bütün demokratik haklarına indirilmiş bir darbedir.

Ülkeyi büyük bir karanlığa sürükleyen ve altından kalkamayacağı borç batağını derinleştiren, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin ürünüdür.

Demokrasiyi ve cumhuriyeti yeniden inşa etmek adına ortaya çıkmış ve fakat bütün insan haklarının hiçe sayıldığı ve işkence hanelerinin okul olduğu bir rejimdir.

12 Eylül halkların düşmanı ve gençlere milliyetçilik zehrinin tekrar tekrar verildiği hasta ruhlu insanların egemenliğidir.

12 Eylül öğrenci gençliğin bilimsel, özerk eğitim istemlerinin karşısında dikilmiş bir korkuluktur.

ve 12 Eylül bugün de varlığını ağır bir biçimde hissettiren, özellikle gençliği kimliksizleştirerek onu apolitik, sesiz bir sürü haline getiren gerici bir diktatörlüktür.

Darbeler ülkesi Türkiye'de yaşanan bu kirli tarihin hesabı tekrardan yükselecek olan devrimci gençliğin iktidarlığıyla sunulacaktır.

Egemenlerin ve onların her türlü yönetim biçimlerine karşı atılacak her adım genç işçi ve öğrencilerin önünde bir görev olarak durmakta ve bu üzerindeki ölü toprağından silkinerek kurtulmak zorundadır. Fabrika ve tarlalarda çalışan genç işçiler örgütlenip devrimci gücünü yaratmayı hedefine koymalı ve kurtuluşunun kendi ellerinde olduğunun farkına varmalıdır. Faşizme karşı ortak, birleşik cephenin bir an önce oluşturulması ve mücadelenin bütün hızıyla tırmandırılması gerekmektedir. Biz gençliğe reva görülen kaybedecek bir şeylerimiz var belki ama kazanacağımız her zafer bize yeni bir hayatın müjdesini getirecektir. Bütün dost ve düşman iyi bilsin ki her şeye ama her şeye rağmen gelecek biz genç işçilerin olacaktır.

Bültenimizin ilk beş bölümünde yer alan "Geçmişten bugüne devrimci gençlik hareketi" başlıklı tarin dosyamızda kaynakça olarak kullandığımız eserler:

İşçi sınıfı hareketi üzerine yazılar - Dönüşüm Yayınları

Devrimci gençlik hareketi - Eksen yayıncılık (hazırlayan H. Fırat)

Kazanımları ve hataları ile İbrahim Kaypakaya - YDİ Çağrı Yayınları

İşçi sınıfı sendikalar ve 15/16 Haziran - Sorun Yayınları (hazırlayan Sırrı Öztürk)

12 Mart 1971'den portreler - Sorun Yayınları (Hazırlayan Sırrı Öztürk)

12 Eylül faşizmi üzerine - M. Can Yüce

Burjuvazinin futbol oyunları

“T.C: 1- İşçiler yine: 0”

futbol güzeldir ama futbol oynayabilecek özgür bir ülke daha güzeldir!
Rino Della Negra (1923-1943 Fransa)

Karl Marks, Avrupa'daki emekçilerin durumunu şöyle tespit etmişti: “İngiltere ve diğer ülkelerde yaşayan emekçilere kapitalist iktidarların vereceği bir şey yoktur. Emekçiler de başka bir çıkış bulamadıkları için dine sığınıyorlar. Din bu manasıyla emekçileri uyutan bir afyon görevi görüyor.” demişti. Çok haklı bir tespit. Çünkü din insanların direngenliğini kırıyor sorgulamalarını engelleyerek düzen içi kalmalarını sağlıyor. Ancak günümüzde futbol da insanların beynini uyuşturan bir afyon görevi görüyor.

Futbol denince genelde (sözde) barış, dostluk ve kardeşlik olduğu söylenir ancak maç esnasında ve sonrasında bu söylenenlerden eser kalmaz. Çünkü kaleci hatalı gol yemişti, hakem şerefsizdi, çünkü penaltısı verilmemişti, çünkü kırmızı kart gösterilmişti. Artık rakip takım rakip değil düşmandı. Hatta milli maçsa bu yapılan haksızlıklar sadece Türk oldukları için kendilerine yapılmıştı. Hayır günümüzde futbol barış ve dostluk değil; dünyanın en büyük endüstrilerinden biridir. Transfer döneminde milyarderlerca doları aşan bir pazar

haline geldi. Günümüzde futbol dostluk kardeşlik duygularını değil; milliyetçi duyguları harekete geçiren bir spor dalı ve egemenler tarafından çok ustaca kullanılan bir spor dalı haline geldi. Kimi zaman kirli paranın aklandığı bir sektör oluyor ve bunun dışında futbol da şike var, yeraltı dünyası var, siyasetçi eli var. Kulüp yöneticisi-futbolcu-hakem üçgeninde dönen çirkin oyunlar var. Futbol reklamlarında bile milliyetçilik hat safhalara çıkarılıyor .

örnek ...

“ Türkiye Milli takımının Avrupa Şampiyonası 2008 ana sponsorlarından Garanti Bankası'nın reklamı çılgın Türkler, gazetelerde tam sayfa, robot olarak gösterilen futbolcular birer robot terminatör savaşçı olarak yer alıyor”.

Televizyon reklamlarında ise, korkunç pazulu, iri kıyım, korkunç bakışlı, korkunç görüntülü savaşçılar. Yaratılan milliyetçilik dalgasına çok uygun ancak başka bir bakış açısıyla bu iri kıyım insanlar Türkleri barbar gösteren bir gerçeklik taşımakta. Bu resmi ve reklamı bir sosyalist aydın yapmış olsa herhalde Türklüğe hakaretten 301. maddeden

yargılanırdı ve toplum nazarında vatan haini ilan edilirdi. Kat be kat futbol emekçileri uyuşturan bir afyon durumunda. Bu sadece Türkiye’de böyle değil bütün dünyada futbol bu durumda. Sen hangi takımı tutuyorsun denildiğinde “hiç bir takımı tutmuyorum. Ben futbolu sevmiyorum hatta nefret ediyorum dediğim zaman bana bir uzaylıymışım gibi bakıyorlar ve sonra bana futbolun iyi bir şey olabileceğini anlatma yolunda demagojiye başlıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde sona eren Avrupa şampiyonası reziliği de bunlara bir örnekti. Bütün Türkiye özünde yönlendirilen işçi ve emekçiler futbolla yatıp,

futbolla kalktı. Her pozisyon her maç günlerce tartışıldı.. Ancak geçtiğimiz aylarda jet hızıyla meclisten çıkarılan sosyal güvenlik ve genel sağlık sigortası yasa tasarısı hiç ayrıntılı tartışılmamıştı. Oysa bu yasa bütün işçi emekçileri ilgilendiriyordu ancak o dönemdeki tartışmalarda Galatasaray Fenerbahçe maçıydı ve gündemde buydu... Bu gündemler bizim gündemimiz değil. Bu gündem işçi ve emekçilerin gündemi değil.

Bir gün bu kirli oyunlar işçi gençliğin elleriyle bozulacak ve bugün haykırığımız meydanlarda gerçek kardeşlik ve gerçek barış için kendi futbolumuzu terimizi döke döke oynayacağız.

“Genç İşçilersiz”, Dünya Genç İşçi Buluşması

Birleşik Metal-İş sendikası ve TAREM tarafından organize edilen “Dünya Genç İşçi Buluşması”na bizler de Yeni Dünya Gençliği

olarak katıldık. Genç işçiler olarak kampın yalnızca son 3 gününe katılabildik. (Yeni Dünya İçin Çağrı gazetesinden arkadaşlar ise kampın ilk 5 gününe katılmışlardı. Bkz. “Dünya Genç İşçi Buluşması” gerçekleştirildi) Sendikalı olmayan işçiler açısından 10 günlük bir kamp organizasyonu için patronlardan izin almak maalessiz çok güç. Yabancı ülkelerden davetli

işçilerin olacağı ve yaklaşık 500’e yakın, çoğunluğunu genç işçilerin oluşturduğu bir kampa katılacağımızı umarken durumun hiç de böyle olmadığını gördük. 9 günlük etkinliğin sonuna doğru Cuma günü yaklaşık 50 kişi ve Cumartesi günü sanırız 25 kişi civarında bir katılımı iki panel yapıldı. Katılımcılar arasında genç işçi vardı demek oldukça güçtü. Çünkü çoğunluğunu öğrenci ve organizasyonu sağlayan sendikadan arkadaşlar oluşturuyordu. Katıldığımız iki gün, genç işçilerden yoksun, sınıfa “bilinç” taşıyıcıların kendi aralarında tartıştıkları bir ortam havasında sürdü.

Cuma günü “Sendikalar ve Siyaset” başlıklı panele katıldık. Petrol-İş Genel

Mali Sekreteri İbrahim Doğangül, Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri Selçuk Göktaş ve Harp-İş Eğitim Uzmanı Oğuz Topak panelistler arasındaydı. İbrahim Doğangül; işçi sınıfının siyasetinin olduğunu ve bu siyasetin sağ veya sol olup olmayacağını belirtmeyeceğini fakat “eşitlik”, “özgürlük” ve “adalet”ten yana olmak sol ise sınıfın siyasetinin sol olması gerektiğine vurgu yaptı. Türk-İş üzerine değinen Doğangül, Türk-İş içerisinde olan birtakım olumsuzlukların ancak içerisinde kalınarak düzeltilebileceğini belirtti. Aynı zamanda Türk-İş ve Disk’in birleşmesi gerektiğini de vurguladı. Konuşmasını, patronlarsız bir yaşam olabileceğini, onlarsız işçilerin üretebileceğini ve yaşamlarını kurabileceklerini, böyle bir yaşamın hayal olmadığını ve bir gün gerçekleşeceğini söyleyerek bitirdi. Selçuk Göktaş; işçi sınıfının birlik olması gerektiğinden bahsederek, sendikaların çoğu kez yasaların dışına çıkamayacaklarını, haklı olmanın her zaman yetmediğini, güçlü değilsen haklı olmanın bir şeyler yapmana yetmeyeceğini belirtti. Taşeronlaştırmaya karşı olduklarını ve bu konuda mücadele ettiklerini belirterek taşeron firmalarda örgütlenmenin güçte olsa başarılılabileceğini ve kendilerinin başardıklarını vurguladı. Son olarak, kendilerinin haklı emek-sermaye mücadelesinde var olacaklarını söyledi. Oğuz Topak sendikalar yasasından bahsederek buna karşı hepimizin birleşmesi ve mücadele etmesi gerektiğini belirtti. Başka bir dünyanın mümkün olduğunu ve bunu

gerçekleştirmek için cesaret, örgütlülük, bilinç vb.nin gerektiğine vurgu yaptı. Genel hattı itibarıyla soruların ve konuşmaların iyi olduğu bir paneldi. Sabah saatlerinde başlayan panelin ardından, gün bitimine kadar herhangi bir program olmadı. Akşam programı olarak, Petrol-İş Bandırma Şubesi’nden tiyatrocu arkadaşların hazırlamış oldukları oyun sahnelendi. Oyun oldukça keyifli ve içerik bağlamında iyiydi. Oyuncuların neredeyse tamamı çocuklardan oluşuyordu.

Cumartesi günü “Savaş ve Barış” başlıklı son panele katıldık. Aslında Pazar günü “15-16 Haziran Direnişi: Dün Bugün Yarın” başlıklı bir panel kamp programı dahilinde yapılacaktı. Fakat yine bu panel de (iptal edilen diğer kamp aktiviteleri ve programları gibi) hiçbir katılımcıya sebebi anlatılmadan geçiştirilip, Cumartesi akşamının son akşam olduğu söylenerek iptal edildi. Panelistlerden Türkiye Barış Meclisi Sözcüsü Ayhan Bilgen; dünyadaki savaşların bütün hepsinin emperyalist çıkarılara dayandığını, etnik farklılıkların, din farklılıklarının vb. savaşlarda ortaya

atılan bahaneler olduğunu ve Kürt sorununda “barış” talebi için sürekli mücadele ettiklerini belirtti. Avrupa Barış Meclisi ve Rosa Lüksemburg Vakfı Sözcüsü Murat Çakır ise; Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht’ in uslanmaz birer anti-militarist olduklarını, savaşa karşı sürekli barış talepleri için mücadele ettiklerini belirterek, bugün Ortadoğu ve dünyanın değişik yerlerinde var olan savaşların aslında “enerji” savaşları olduğunu, savaşın yoksul işçi ve emekçileri vurduğunu ve militarist bütçenin emekçilerden temin edildiğini vurguladı. Türkiye’de bütçe dağılımından örnekler vererek militarizme ayrılan bütçenin ne kadar fazla olduğunu belirtti. Türkiye’nin en temel sorununun Kürt sorunu olduğunu ve tek çözümünün demokratik yollar olduğunu vurguladı. Ayrıca kendisinin bir “sosyalist” olduğunu ve kapitalist egemenliğin son bulacağını belirtti.

Tabi Murat Çakır’ın ne kadar “sosyalist” olduğu daha sonra sorulan sorular ışığında ortaya çıktı. Panelistlerden ve katılımcılardan farklı olarak getirdiğimiz düşünce ve sorular panelin havasının zıt yönde değişmesine sebep oldu. Öncelikle yapılan konuşmalarda sürekli olarak “sistem içinde barışın” ön plana çıktığını belirterek, emperyalist savaşların aynı zamanda emperyalist barışları doğurduğunu ve kapitalistlerin barışına asla güven olmayacağını vurguladık. Gerici, haksız savaşlara karşı olduğumuzu belirterek aynı zamanda sınıf savaşımından ve devrimci savaşlardan yana olduğumuzu vurguladık. Ayrıca Rosa Lüksemburg ve

Karl Liebknecht’in; anti-militarist olmalarının yanı sıra birer komünist olduklarını, savaş yıllarında askerlere “silahlarını komutanlarına çevirmeleri” gerektiğinin propagandasını yaptıklarını, kapitalist sistemin yıkılmadan asla dünya halklarına barışın sağlanamayacağını savunduklarını belirttik. Yaptığımız konuşmalardan sonra Murat Çakır’ın bize verdiği cevap oldukça açıktı; “Kapitalist sistem içerisinde barış sağlanabilir”. Bu da aslında Murat Çakır gibi kendine “sosyalist” diyen birçok kişinin temelde “pasifist ve reformist” olduğunu gösterir.

Kampta “Genç İşçiler Örgütlü Mücadeleyi Yükseltin” ve “Kendi İktidarını Kurmak İçin Mücadeleyi Eline Al” başlıklı çıkardığımız iki farklı broşürü dağıttık. Broşürlere sitemizden ulaşabilirsiniz.

Bir ilk adım olarak, “Dünya Genç İşçi Buluşması” içerik ve katılım bağlamında eksiklikler olmasına rağmen desteklenmesi gerekir. Bizler, Yeni Dünya Gençliği olarak; genç işçilerin örgütlü mücadelesini yükselterek, barbarlık düzenini yıkmaları için mücadele etmeliyiz. Bu temel görev ışığında tüm genç yoldaşlarımızın kavgaya sarılmaları ve devrimci mücadele içerisinde safları sıklaştırmaları gerekmektedir...

Biz genç işçiler her türlü yanılısamanın karşısında proleter devrimin bayrağının savunucuları olmalıyız!

Kurtuluşunu başka yerlerde arama, kendi kurtuluşunu eline al, proleter iktidar için mücadele et!

Ya Barbarlık ya Sosyalizm!

“ÖSS Duvarını Yıkalım” Mitingi Yapıldı

sloganı altında da birleşen katılımcılar son yıllarda çok tartışılan ve çeşitli eylemlere yol açan tersane ölümleri de öne çıkan diğer konular arasındaydı. Toplanma yerin de yapılan konuşmalar sonrasında müzik dinletisiyle birlikte miting bütün coşkusıyla son buldu. Son yıllarda eğitim sorununun bir parçası olarak gerçekleştirilen ÖSS Duvarını Yıkalım Mitingi bu sorunun çözümü açısından önemli ve ileri bir adım oldu.

7 Haziran Cumartesi günü ÖSS (Öğrenci Seçme Sınavı) ve diğer bütün eleme sınavlarına karşı gerçekleştirilen protesto mitingi birçok gençlik örgütü ve aralarında çeşitli sivil toplum örgütlerinin katılımıyla başladı. Bu yıl ikincisi olarak düzenlenen miting de ÖSS’nin işçileri, ezilen ulusları ve kadınları eleyen bir mekanizma olduğu vurgulanarak bu adaletsiz sınavların kaldırılması yönünde demokratik taleplerde dile getirildi. Bu demokratik taleplerle birlikte kapitalizmin iç yüzü de çeşitli sloganlarla teşhir edilmesi mitinge olumlu bir hava kattı. “Tersane öldürür, dersane süründürür”

Mitingi örgütleyen gençlik örgütleri arasında Yeni Dünya Gençliği olarak yer aldığımız ÖSS Duvarını yıkalım Mitinginde “ÖSS DUVARI GENÇ İŞÇİLERİN ELLERİYLE YIKILACAK” yazılı pankartlıya yerimizi aldık. 35 kadar genç aktivistlerimizle yürüdüğümüz kortejde (Kırıntıları değil dünyayı istiyoruz, yaşasın genç işçilerin örgütlü mücadelesi, işçi gençlik gelecek zafer bizim olacak, çekiç tutan eller kalemde tutacak, ÖSS Duvarını elbirliği ile yıkalım) şeklinde hazırladığımız dövizleri de taşıdık. Diğer gençlik örgütleri ve demokratik kurumlar dışında genç işçilerin öncelikli olarak sorunla-

rın merkezinde kaldığını tek dile getiren olmamız Yeni Dünya Gençliği olarak bizi diğer örgütlerden ayıran temel duruşumuz oldu. Ve bu konuda ki tavrımızı miting sonuna kadar sürdürdük.

Emep gençliğinin mitingi hiçe sayan olumsuz tavrı

Mitingin örgütleyicisi olarak da yer alan Emep Gençliği, Esenyurt Kolektifiyle birlikte yürüyen Proletaryanın Kurtuluşu isimli dergi çalışanlarına saldırması mitingün amacına gölge düşüren bir olay oldu. Emep Gençliği daha sonra bu saldırgan tavrını sahiplenerek devrimcilikle hiç uyuşmayan bir duruş sergiledi. Diğer katılımcı örgütlerin engellemelerine rağmen saldırganlığa devam eden Emep

Gençliği çıkardığı kavga sonun da yürüyüş alanını terk etti.

Nedeni ne olursa olsun Emep Gençliğinin bu saldırgan tavrı, eylem birliğini hiçe sayması ve kendi cephesinden bu sektör girişimini haklı görmesi Yeni Dünya Gençliği olarak bizim de Emek Gençliğine karşı ciddi bir tavır almamızı gerekli kılıyor. Yaşanan bu provakasyona ilişkin katıldığımız son Eylem Komitesi toplantısında Emep Gençliğinin bu sektör ve E.K' yı hiçe saymasını karşı devrimci bir hareket olarak değerlendiriyor. Ve devrimcilere yönelik nereden gelirse gelsin bütün saldırıları kınadığımızı söylüyoruz. Yaşanan bu olay sonucun da Emep Gençliğinin ciddi bir öz eleştiri vermediği sürece kendileriyle hiçbir eylem birliği içinde olmayacağımızı ve bu tavrının devrimci kamuoyu önünde de teşhir edilmesi gerektiğini söyledik.

Miting öncesinde yapılan birçok toplantı ve mitingün örgütlenmesine ilişkin yürüttüğümüz çalışmalarda diğer farklı olumsuzlukların da tartışılması gerektiğini düşünüyoruz.

Nedir peki bu tartışılması gereken konular?

Birincisi alınan görevlerin tam olarak yerine getirilmediğidir.

Miting izninin alınmasıyla ilgili birçok defa üzerinde durulmuş olursa da Emep gençliğinin üzerlendiği bu görev tam olarak yerine getirilmedi. Afişlerle ilgili görev alan Tüm-İGD'nin tasarlanan afiş de yer alan örgütleyici kurumların isimleri arasında Yeni Dünya Gençliği olarak bizim ismimizin silinmesinin de ne an-

lama geldiğinin tartışılması gerektiğini düşünüyoruz ve ilk bir araya geleceğimiz toplantıda da bu konu üzerinde de konuşacağız. Miting alanın da kullanılan ses cihazlarının kiralanmasıyla ilgili ve afiş, bildiri ücretlerinin çeşitli odalar ve sendikalar tarafından "kesin" karşılanacağını söyleyen örgütleyici kurumların da miting gününde bu ücretleri sendika ve odaların karşılamadığını ve eylem gününe bırakılarak örgütleyici kurumlardan para alınmasının da bu mitingün ne kadar ciddiye alındığı üzerine konuşmamız gerektiğini düşünüyoruz. Kuşkusuz bu sorun ve eksiklerde bizim de payımız olduğu söylenebilir ama biz bu sorunların en aza indirgenmesi ve eylem birliğinin güçlenmesi için tartışılması gerektiğini düşünüyoruz. Tartışılması gereken diğer konulardan biri de miting de apaçık ortaya çıkan ve birçok kez toplantılarda da tartışmaya neden olan mitingün içeriği ve propaganda çalışmaları oldu. ÖSS karşıtı eylemlerde bu sorunun başta işçi gençliği ve işçi aileleri ilgilendirdiğini çok defa öne çıkardığımız halde bir kaç kurum dışında bu sorunun saptırıldığını ve amacının dışına çıkarıldığını gördük. Yürüttüğümüz tartışmalar da sorunun salt liseli gençlik sorunu olduğunu ve bu kesimin öne çıkmasını söyleyen diğer örgütleyici yapıların bu yaklaşımlarını pratiklerine de işlemeleri soruna çok dar yaklaşıtlarının göstergesi oldu. Çıkarılan bildirilerin ve afişlerin Taksim, Beşiktaş ve Kadıköy gibi dersaneler bölgelerinde ağırlık verilerek dağıtılmasının ve işçi, emekçi semtlerinde yaşayanların unutulması tartıştığımız

konular arasındaydı. Tartışmalarda önerilen bu bölgelerle birlikte yoksul semtlerde de dağıtılmasını önerdik ve fakat bu önerimiz hem haksız yere tartışıldı hem de önerdiğimiz yerler de bizimle birlikte Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi ve Esenyurt Kolektifi dışında katılım sağlayan olmadı. Bu yaklaşımı sergileyenlere vereceğimiz tek cevap sorunun özünü yanlış yerde aradıkları ve işçi emekçi söylemlerine hiç de uygun düşmeyen davranış olduğudur. Yeni Dünya Gençliği olarak bir kez daha altını çizerek vurguluyoruz. Bütün eğitimhaneler bilimsel halede getirilse de, bütün liseliler üniversiteli de olsa, bütün yüksek okul mezunları iş de bulsa, bilim insanı da olsa fabrika ve atölyelerde iliklerine kadar sömürülen, aşağılanan, tacize uğrayan, ezilen genç işçiler için bu sorun çözülmediği sürece gerçek bir çözümde bahsedemeyiz. Ve bunun içindir ki sorunun çözümünü öncelikli olarak genç işçilerin örgütlenmesinde aramalıyız.

Mitingi bir bütün olarak değerlendirdiğimizde yaşanan olumsuzlukların yanı sıra olumlu geçtiğini, gençliğin kitlesel eylemleri arasında önemli bir yeri olduğu ve üzerinde tartışılması gereken bir dizi nedenlerle birlikte bileşenlerin daha güçlü ve yaptırıcı eylemler gerçekleştirebileceğini görüyoruz.

Yaşasın genç işçi ve öğrencilerin birlikte örgütlü mücadelesi!

Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya da hiç birimiz!

Kısaca Genç-Sen Süreci ve Bugünü

DİSK'in 11. genel kurulunda aldığı kararlardan biri de, gençliğin özel örgütlenmesi gerektiği ve dolayısıyla gençlik sendikasının kurulmasıydı. İlk süreçte DİSK'in gençlik sendikası (işçi gençlik, öğrenci gençlik, işsiz gençlik) kararında sendikanın örgütleneceği genç kitle üzerinde sınıfsal bir ayırım yapmaması tepkileri doğurduysa da, tartışmalar sonucu sendikanın örgütleneceği alan, salt öğrencilere indirildi... Kendisini buradan besleyen sendika kurma düşüncesi, son zamanlarda dünya ülkelerinin (Fransa, Kanada, Avustralya gibi) öğrenci mücadelesinde, öğrenci sendikalarının etkin bir rol alması, bu kararı tetikleyerek sendika fikrinin eğrisiyle doğrusuyla ele alınmasını sağladı ve bu şekilde çalışmalara başlandı.

Küreselleşme olgusunun üniversitelerde en belirgin bir şekilde kendisini göstermesi, öğrenciler ile sermaye- devlet arasında ki müşteri-tüccar pozisyonunun keskinleşmesi, diplomalı işsizler ordusunun artması... vb üzere öğrencilerin de ekonomik ve sosyal haklarını aramak için örgütlenebileceği bir sendikanın yaratılma düşüncesi, ilk aşamada öğrenci gençliğinin sorunlarını, örgütlenme modeli tartışmasını tekrar gündeme taşıdı. Öyle ki, burjuva medya tarafından Genç-Sen'in sık sık dile getirilmesi ve Fransa'da CPE(*) yasasına karşı milyonların alanlara dökülmesini, öğrenci grevlerini örgütleyen sendikaların varlığı bu süreci hızlandırdı.

Kuruluş başvurusunu 6 Mart'ta İstan-

bul valiliğine yapan Genç-Sen, çok sürmeden yapılan başvuruya karşılık olarak 'kurulamazsınız' cevabını aldı. İlk olarak Genç-Sen'in Muğla'da yayınlanan bildirisini "böyle bir sendika kurulamaz" gerekçesiyle yasaklandı. Daha sonra çeşitli illerde 1 Mayıs hazırlığı yapan Genç-Sen'e emniyet karşı çıktı. 30 Nisan'da İstanbul Valiliği'nin yazılı açıklamasıyla durum netleşti. Tebliğe göre çalışma bakanlığı 2821 sayılı sendikalar, 4857 sayılı kamu görevlileri sendikalar, 2822 sayılı toplu iş sözleşmesi grev ve lokavt kanunlarına göre, "işçi ve işveren sendikası niteliği taşımayan, iş sözleşmesiyle bir işte çalışmaya, emek-sermaye ilişkisi içerisinde olmayan kişi ve grupların kurulup faaliyet göstermeleri mümkün gözükmemekte olup Genç-Sen'in kuruluş işlemleri yapılmamıştır" gerekçesi gösterildi. İç hukukta sorunla karşılaşan Genç-Sen çözümünü dış hukukta arayacak. Türkiye'nin de imzalamış olduğu uluslararası sözleşmeye göre; "herkesin hakkını arayabilmesi için sendikaya üye olma, sendika kurma hakkı var." İçeriğini taşıyan yasadan faydalanılmaya çalışılıyor...

Genç-Sen üzerine biraz daha...

Sendikaların örgütsel görevlerinden en önemlisi ve hedefi kitlelere ulaşmaktır. Çünkü doğaldır ki bir sendikanın var olabilmesi için ve üzerlendiği görevi yerine getirebilmesi için hakkını birlikte omuz omuza aradığı kitlesi olması gerekir. Dolayısıyla kitlelerle bağı güçlü olmayan, hedefi tabana ulaşmak olmayan ve aynı zamanda tabandan beslenip-tabanı

Türkiye'de devrimci öğrenci gençlik, sınıf savaşmaları tarihinde eindiği görev ve misyonuyla, işçi sınıfı hareketinin politikleşmesine yaptığı katkıyla, haklar ve özgürlükler uğrunda verdiği mücadeleyle, kuşkusuz ki geçmişten bugüne sahiplenilmesi gereken onurlu bir tarih ve yine zengin bir mirasa sahiptir. Sınıf savaşı-mücadelesi sürecinde, ülkenin somut tahliline göre örgütlenme biçiminin ve devrim tipinin durumunu belirlemede, öğrenci gençliğin rolü büyüktür. Marksist-Leninist teori, 60-70'li yıllarda yaşanan devrimci hareketlenme sürecinde yoğun teorik tartışmalar, dünya ülkelerindeki devrimci hareketin durumu, devrimci kazanımlar ve kayıplarla yaşanan tecrübeler ülkemizin somut

durumunda ve ona uygun örgütlenme biçiminin belirlenmesinde muazzam etkisi olmuştur.

Öğrenci gençliği de bu gelişmeler ile beraber anda sübjektif durumunu dünyadaki gelişmelerle objektif bir biçimlenişle geliştirerek kendi örgütlenme tarzını da ona göre şekillendirdi. Türkiye'de devrimci öğrenci gençlik FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu), DEV-GENÇ, üniversitelerdeki ÖTK (öğrenci temsil kurulu) ile düzen içi siyasetten, düzen karşıtı siyasete geçişte belirgin bir hat çizmiştir. Bu deneyimler anda ki öğrenci gençliğinin hazinesinde mevcuttur. Şimdi ise bilindiği üzere öğrenci örgütlenmesinde bir ilk olan Genç-Sen 2 yıldır tartışılmakta ve kurulma mücadelesi vermektedir.

renci kitlelerine yeterince ulaşamamış ve dolayısıyla öğrenci gençliğinin sendikayı sahiplenmesinde sorunlar yaratmıştır. Bu gelişmeler kendisini temsilcilik bağlamında da göstermiştir-gösteriyordur. Kurulma aşamasında kampanya çalışmalarının ve belli bir tabanın yaratılmadığı çoğu yerde temsilcilik seçimi, kapalı kapılar ardında ve seçim yapabilmek için yeterli kafa sayısının hazırlanması sonucu yapıldı... Dolayısıyla temsilcilik bölgelerinde “biz bir sendika kurduk temsilcisi de benim” benzeri komik söylemlerle insanlara sendika tanıtıldı. Temsilcilik konusunda çok önemli başka bir detay ise, temsil ettiği kitle ile merkez yönetim kurulu arasında organik bağın sağlanması. Temsilcilik, görevini sadece merkezin aldığı kararları, temsil ettiği kitleye ulaştırarak sınırlandıramaz. Temsilcilik, merkezdeki tartışmaları, örneğin gündeme ilgili, sendika ve örgütsel çalışmalarla ilgili... vb. konuların tartışılmasını tabana yayacak ve tabandaki gelişmelerle merkezi harekete geçirecek olan organik bağıdır. Böylelikle sendikada tabandan bir işleyiş gerçekleşir ve aynı zamanda kitlelerin politik gelişimine de katkı sağlanmış olur.

Yıllardan beri öğrenci gençliğinin apolitikliği, gençliğin mevcut sistemin yaratmış olduğu gerici zihniyeti dolaysız olarak içselleştirmesi devrimci çalışmanın gerekliliğini büyük bir önemle vurgulamaktadır. Buradan, kendisine devrimciyim diyen herkesin üzerine alınmasını isteyerek ifade ediyoruz: Devrimci kitle örgütlerinin kendi içinde daralması ve bu örgütlerin dağınkılığı, bu örgütlerin hareketin ihtiyaçlarına cevap verememesi

ve kendi içindeki kısırlaşması, kitlelerle bağının zayıflığı her zamankinden daha acil bir durumda hareketi canlandıracak, kitleler üzerinde dinamoyu görevi yapan bir tedavi sürecinin ve bir güç birliğinin zorunluluğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Ülkedeki sınıf hareketinin kendisi için değil de kendiliğinden olmasını, kitlelerin apolitik ve gerici zihniyete sahip olmasını etken göstererek örgüt çalışmasının yetersizliğini ve güç kaybını meşru göstermeye çalışmak sonu gelmişliğin belirtisidir. Bugün kitlelerin kendiliğinden olmasında da, zihniyetinin gerici ve apolitik olmasında da devrimcilerin büyük sorumluluğu vardır. İşte bu sebeptendir ki devrimci kitle örgütleri teorik ve pratik çalışmalarını işleyen demir misali düzene koymaları ve aynı zamanda bir güç birliği oluşturmaları gerekmektedir.

Öncelikle şunu söylemek gerekir; öğrenci hareketinin temelini tamamen Genç-Sen'e bağlayan veya örgütlenme çalışması bağlamında Genç-Sen'i tamamen reddeden bir anlayış bizce kısır bir anlayıştır. Genç-Sen, öğrenci hareketinin yaratılmasını sağlayan araçlardan bir tanesidir. Fakat en önemli ayrımlardan birini de yapmak zorundayız, Genç-Sen bir öğrenci sendikasıdır. Daha önce öğrenci sendikasıyla ilgili deneyimi olmayan bir ülkede bu alana ilişkin sendikal çalışma yapmak, bu cümleyi vurgulamayı gerektiriyor. Çünkü sendikal çalışma ile parti çalışması birbirine karıştırılması söz konusudur... Devrimci demokratik kitle örgütlerinin güç birliği kendisini kısmen de olsa Genç-Sen içerisinde gösteriyor fakat, sendikal çalışma ile parti çalış-

ması arasında ayırım yapma konusunda yanlışlarıyla sendikal çalışmayı sekteye uğratarak egemenlerin ekmeğine yağ sürüyorlar... Sendika, her türden insanı içinde barındıran, üyelerini ekonomik ve sosyal taleplerini dile getiren bütünlüştürücü bir aygıttır. Sendika içerisinde, ekonomik-siyasi talepler tamamıyla denge içerisinde bir çalışma yürütülür. Yani ne sadece ekonomik talep ön planda durur, ne de sadece siyasi talep. Dolayısıyla Genç-Sen'in devrimci ve militan çıkışını beklemek yanlış olur. Gençlik hareketini politikleştirmek, eğitim sisteminin sorunlarından kopmak anlamına gelmemektedir. Gençliği politikleştirmek bir süreç ise, bu sürecin belirleyici halkasını eğitim sisteminin sorunları oluşturmaktadır. Bugün eğitimin temel sorunları ve bunun genel tanımı olarak ticari eğitim, sistemin temel sorunları ve saldırıları ile güçlü bağlar taşımakta, bunlar üzerinden ekonomik taleplerin mücadelesi ile politik taleplerin gelişim süreci ustaca birleştirildiği ölçüde bu sendika gerçek misyonu elde eder...

Sonuç olarak; Genç-Sen amaç ve görevlerini doğru bir şekilde yerine getirebildiği ölçüde, öğrenci hareketlenmesinin yaratılmasında başarılı olacaktır. Bu noktada hepimizin sorumluluğu vardır.

(* Bu yasa, Fransa'da işveren, çalıştırdığı yirmi altı yaşından küçük işçileri, çalışmaya başladığı iki yıllık süre içinde keyfi uygulamalarla gerekçe göstermeden işten çıkarmasından yana sermayenin lehine bir yasadır... işçi sınıfı içinse yıkım anlamına gelir...

Marmara Üniversitesi / Yeni Dünya Gençliği Okuru

Nasıl bir üniversitede yaşıyoruz?

“Sermayeye ve onun otorite biçimlerine karşı mücadeleye”

Kamusal hizmetlerin sermaye için karlılık alanı haline getirilmesi ile birlikte eğitim sistemi; okul öncesi eğitimden üniversiteye kadar piyasalaştırma politikalarına tabi tutulmuştur. Devletin eğitim alanına yaptığı katkı, giderek ihtiyaçların karşılanmasına asla yetmeyecek düzeylere çekilmiş, özel sektöre verilen destek ise bununla ters orantılı biçimlerde artmıştır. Buna paralel olarak kamu okullarında paralılaştırma uygulamalarının giderek eğitim alma süreçlerini engelleyecek biçimlere bürünmesi, üniversite

öncesi eğitimde piyasalaştırma süreçlerinin yıkımlarını açığa çıkarmaktadır. Bir yandan kamu okullarında eğitimin niteliği giderek düşerken diğer yandan mevcut üniversite kapasitelerindeki darlık ve üniversite sınav sistemindeki eşitsizlikçi “seçicilik” ise piyasalaştırma sürecini tetiklemektedir. Ancak parası olanın iyi eğitim alma hakkının olduğu bir sistem sürekli devlet ve sermaye tarafından beslenmektedir. Kabaca özetlemiş olduğumuz, bu çok parçalı süreç; üniversite eğitimi alma hakkının giderek daha faz-

la daralan bir azınlığın tekeline girmesi ve üniversite eğitime hak kazanmanın toplumun geneli açısından bir ayrıcalık haline gelmesi sonucunu doğurmaktadır. Üniversiteye girene kadar eğitimdeki piyasalaştırma sürecinden paylarını alan öğrenciler, üniversite eğitimi sırasında daha derin piyasalaştırma biçimleriyle karşılaşmaktadırlar. Elbette ki eşitsiz gelişim yasaları kendini burada da göstermektedir. Ülkede ki tüm üniversiteler için birebir aynı sürecin işlediğini söylemek mümkün olmasa da genel bir eğilim tüm üniversitelere yayılmaktadır. Öncelikle eğitim sürecinin bedeli giderek daha fazla öğrencilerin üzerine yıkılmaktadır (Harçlar, katkı payları eğitim hizmetinin çeşitli aşamalarında alınan hizmet bedelleri). Üniversitelilere eğitimlerini sürdürmek için gereken yaşam koşullarını sağlayacak ihtiyaçlar, (yemek, ulaşım, barınma, kitap vb.) öğrencilere bedelsiz sağlanmamakta üstelik bu ihtiyaçlar üzerinden kar elde edilmektedir. (Kimi zaman bu hizmetlerin özelleştirilmesi ile, kimi zaman bizzat üniversitelerin şirket mantığı ile kendi ürettiği bu hizmetleri öğrenciye kar amacı güderek satması ile kimi zamanda kapasite yetersizlikleri ve imkansızlıklar yüzünden üniversitelilerin doğrudan özel sektörden bu ihtiyaçlarını karşılamaya zorunlu bırakılmaları ile). Paralılaştırma uygulamaları salt üniversitelilerin zorunlu asgari ihtiyaçları ile sınırlı tutulmamakta; üniversitelilerin sosyal etkinlik alanları da piyasalaştırma sürecinin içine çekilmektedir. Üniversite giderek şirketleşirken “kar” mantığı, üniversitelilerin kullanımına sınır konulan

üniversite alanlarını sermayeye açmakta, üniversite kaynakları (binadan, eğitime, beyin gücüne) sermayenin hizmetine sunulmaktadır. Üniversitelilerin giderek eğitimlerini sürdürmez hale geldiği bu ayrımcı-eşitsizlikçi mekanizma “üniversiteler kaynaklarını kendileri yaratmalı” söylemi ile meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Kısaca; üniversitelerdeki piyasalaştırma mekanizmaları giderek üniversitelerimizi ticarethaneye-kar mantığı ile çalışan şirketlere, öğrencileri ise müşterilere dönüştürmektedir. Bu süreç bir yandan üniversite eğitiminin toplumsal içeriğini yok ederken diğer yandan parayla ilişkilendirilen üniversite eğitim sistemi, üniversiteliler açısından dışlayıcı (parası olan okur) bir mekanizmayı yeniden üretmektedir.

Bu kısır döngü kırılmalı.

Üniversitelerde ki sermaye lehine dönüşüm süreci son adımları oluşturan uygulamalarla devam etmektedir. Yani üniversitelerin yapısı, ‘elde edilen karı’ artırmak amacıyla zorlanmaya devam etmektedir. Değişim süreci, üniversitelerin kimliğinde derin tahribatlar yaratmaktadır. Üniversitelerdeki sorun yumağına her geçen gün yeni bir tane daha eklenmektedir. Üniversiteler bilimden uzak, sistem tarafından kar hesaplarının yapıldığı kurumlara dönüşmüştür.

Görevimiz; Kapitalist sistemin topyekün bütün kurumlarıyla ortadan kaldırılması ve yerine sosyalist sistemin yani “insanın insan tarafından sömürülmediği, herkesin eşit ve özgür olduğu” bir sistemin yaratılması olmalıdır.

Sınıf Nedir?

Marx'ın teorisinin temel çıkış noktalarından biri, üretim araçları üzerinde özel mülkiyete dayalı toplumların sömüren ve sömürülen sınıflara ayrılmış olması ve bu toplumların tarihinin 'sınıf mücadeleleri tarihi' olduğu tezidir. Peki, burada kullanılan sınıf kavramı nedir? Sınıflar nasıl oluşur? Sınıf mücadeleleri kimler arasında yapılır. Bu sorulara geçmeden önce üretim üzerinde kısaca duralım:

Üretim için 2 esas öğenin bulunması gerekir.

Birinci öğe topraklardan, madenlerden, makinelerden ve fabrikalardan oluşur. Bunlar üretim araçlarıdır.

İkinci öğe ise emektir. Gerekli üretimi yapabilmek için üretim araçları üzerinden kullanılan işçiler, emeği oluşturur.

Marx ve Engels'in sınıf kavramıyla ilgili birçok tespitleri olmasına rağmen, bir tanıma en yakın tespitleri şöyledir: "Tarihe materyalist bakış, üretimin ve onun yanında ürünlerin bölüşülmesinin toplumsal düzenin temeli olduğundan; tarihi olarak ortaya çıkan her toplumda ürünlerin paylaşımı ve onunla birlikte sınıflara ya da zümrelere bölünme biçimlerinde ki sosyal kademelenmenin, neyin nasıl üretildiğine ve üretimin nasıl paylaşıldığından yola çıkar."

Marx ve Engels sınıf kavramının belirleyici özelliklerini şöyle ortaya koymuştur:

1. Ancak geniş insan toplulukları sınıf oluştururlar. Küçük topluluklara sınıf denilmez.

2. Geniş insan topluluklarını sınıf yapan, o sınıf üyelerinin ekonomik durumudur. Bu ekonomik durum aynı zamanda o sınıf üyelerinin üstyapısal konumunu da belirler.

3. Sınıflar her toplumda neyin nasıl üretil-

diğine ve nasıl paylaşıldığına göre belirlenir. Bu bağlamda ortak özelliklere sahip olanlar, aynı sınıfın üyesidirler.

Marx ve Engels'in düşüncelerini devralıp geliştiren Lenin ise sınıf kavramını şöyle açıklar: "Tarihi olarak belirlenmiş bir üretim sistemi içindeki yerlerine, üretim araçları ile olan ilişkilerine (bu ilişkiler çoğunlukla yasalarla tespit ve formüle edilmiştir), emeğin toplumsal örgütlenmesindeki oynadıkları rollere ve dolayısıyla toplumsal zenginlikten aldıkları payın büyüklüğüne ve bu payı alırken kullandıkları yolla göre birbirinden ayrılan büyük insan gruplarına sınıf denir." (Lenin, Devlet ve Devrim, Eserler Cilt 29)

Marx, Engels, Lenin, Stalin sınıf kavramını ekonomik çerçevede ele alınan, üretimdeki yerleri ve üretim araçlarıyla olan ilişkilerine göre birbirinden ayrılan insan grupları olarak açıklamıştır. Burada şuna dikkat etmeliyiz; sınıf kavramı ideolojik ve siyasi düşünceye göre belirlenmemiştir. İdeolojik ve siyasi düşünce sınıfın belirlenmesinde etkili olsaydı, bugün işçi sınıfının çıkarlarını en çok düşünen komünistler, işçi sınıfından sayılırdı. Daha da ötesi eğer siyasi düşünce ve ideoloji sınıfın belirlenmesinde etkili olsa idi, bugün

bütün dünyadaki işçilerin çok büyük çoğunluğunu da burjuvazi (üretim araçlarına sahip, sömüren sınıf) sınıfına dâhil etmek gerekirdi. Çünkü bugünkü haliyle işçi sınıfı üzerindeki egemen düşünce, egemen burjuvazinin düzenini kendi düzeni olarak gören ve onun çıkarını savunan düşüncedir. Fakat Marx'ın şu söylediklerini bu noktada vurgulamak gerekir: "Burada söz konusu olan, tek tek işçilerin ya da bir bütün olarak işçi sınıfının andaki hedef olarak ne düşündüğü değildir. Söz konusu olan, onun varlığının ne olduğu ve bu varlığına uygun olarak tarihsel açıdan neyi yapmak zorunda olduğudur. Onun hedefi ve tarihsel eylemi bu günkü burjuva toplumunun tüm örgütlenmesi içinde, onun yaşam şartları tarafında gözle görülür ve geri dönülmez bir biçimde belirlenmiştir."

Burada sorun şudur: bir, kendiliğinden sınıf vardır. Bir de kendisi için sınıf vardır.

Kendiliğinden sınıf, ideolojik ve siyasi tavırdan bağımsız olarak, ekonomik konumundan kaynaklı sosyal kademeleşmede alınan yerle belirlenir. Dünya görüşü, milliyeti, siyasi düşüncesi, dini... vb ne olursa olsun, üretim araçlarına sahip olmayan ve yaşayabilmek için iş gücünü, emeğini satmak zorunda olan herkes işçi sınıfının parçasıdır. Bir işçinin komünist olması ya da faşist olması onu işçi sınıfının bir parçası olmaktan alıkoymaz. Bir bütün olarak işçi sınıfı, kendi sınıfının gerçek çıkarlarının ne olduğunu bilmediği ve savunmadığı, ölçüde, kendiliğinden sınıftır. İşçi sınıfının, burjuvazinin hâkimiyetinde uzun süre burjuvazinin çıkarlarını savunması ve kendi sınıf çıkarlarına aykırı işler yapması anlaşılır bir durumdur. Bir toplumda egemen düşünce, o toplumun egemenleri tarafından belirlenir.

Eğer işçi sınıfı, gerçek çıkarlarının burjuvazinin devrilmesinde, kendi iktidarlarının kurulmasında ve bunun için komünist ör-

gütlenmenin ve mücadelenin gerekliliğini kavradığında, işte tam da bu konumda sınıf, kendiliğinden olmaktan çıkar ve kendisi için sınıfa dönüşür. Kendisi için sınıf olma süreci, kendi sınıf çıkarlarının bilincine varma, örgütlenme ve örgütlenme sürecidir. Bu süreç komünist devrimin dünya çapında zafer kazanmasına ve sınıf farklılığının tamamen ortadan kalkmasına kadar sürecektir.

Komünizmin amacı, toplumun ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen sınıf ve katmanlara bölünme olgusunu ortadan kaldırmaktır. Bunun için ise ilk adım sömüren sınıfı yani burjuva sınıfını ortadan kaldırarak, sosyalist devrimi gerçekleştirmek. Peki, burjuva sınıfını ortadan kaldıracak olan nedir?

Burjuva sınıfının ortadan kalkmasının tek yolu, onu hayatta tutan, varlığını sağlayan ekonomik temelleri ortadan kaldırmaktır. Burjuvazi sınıf olarak mülksüzleştirdiğiniz zaman, burjuvazi sınıf olarak varlığını yitirir. Fakat burjuvazinin sınıf olarak ortadan kalkması, sınıf mücadelesinin sonu değildir, olamaz. Sorun ekonomik temellerin ortadan kaldırmakla çözülmüyor.

Ekonomik temeller üzerinde yeşermiş düşünceler hala sürmektedir. Bu sadece burjuvazi için değil aynı zamanda işçi sınıfı için de geçerlidir. Lenin'in deyimi ile alışkanlığın korkunç gücü söz konusudur.

Bunun dışında ülke içinde belli bir süre göz yumulmak zorunda kalınan küçük üretim, ekonomik olarak burjuvazi yaratma tehlikesini içinde barındırıyor.

Sosyalist devrim sonrası proleter iktidarın, çevre emperyalist-kapitalist ülkelerden oluştuğundan saldırı ve sızma yoluyla yıkılma tehlikesi var.

Burjuvazi kendisini sürekli var etmek isteyecektir. Tüm bu sebeplerden dolayı sınıf mücadelesi sürdürülmek zorundadır.

Yeni Dünya Gençliği